

РЕШЕНИЕ

№ 105

гр. София, 07.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42
състав**, в публично заседание на 06.01.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Кристина Алексиева, като разгледа дело номер **12859** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от Административно-процесуалния кодекс във вр.с чл.46а, ал.1 и ал.2 от Закона за чужденците в Република България. Образувано е по жалба на Д. Г. А., гражданин на И., [дата на раждане], ЛНЧ [ЕГН], принудително настанен в Специален дом за временно настаняване на чужденци (СДВНЧ) към дирекция "Миграция" в МВР, подадена чрез адв.И., срещу Заповед УРИ № 5392 ПАМ-2906/07.12.2021 г. на Началник отдел "Миграция" в СДВР, с която чужденецът е принудително настанен в СДВНЧ за срок до отпадане на пречките за изпълнение на наложената спрямо него принудителна административна мярка "принудително отвеждане на чужденец до границата на РБългария", със Заповед УРИ № 5392 ПАМ-7549/31.10.2015 г., издадена от ВПД Началник сектор "Миграция" в СДВР, но за не повече от 6 месеца, считано от датата на фактическото настаняване в СДВНЧ.

По подробно развити в жалбата оплаквания за незаконосъобразност на заповедта се иска нейната отмяна от Съда. В с.з. жалбоподателят се явява лично и с адв.И., който поддържа жалбата. Не претендира разности.

Ответникът - Началник отдел "Миграция" в СДВР, се представлява от юк.И., която оспорва жалбата. Представя писмени бележки, съдържащи доводи в подкрепа на становището си за неоснователност на жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд - София град, като взе предвид доводите на жалбоподателя и приложените в административната преписка писмени доказателства, приема от

фактическа страна следното:

Като повод за издаване на процесната заповед, в мотивите на същата се сочи: издадена друга заповед - УРИ 5392 ПАМ-7549/31.10.2015 г. на ВПД Началник сектор "Миграция" в СДВР (л.13, л.24), с която по отношение на чуждия гражданин, е наложена ПАМ по чл.39а, ал.1, т.2 ЗЧРБ "принудително отвеждане на чужденец до границата на РБългария". Издателят на обжалваната в настоящото дело заповед се е позовал и на Докладна записка от 07.12.2021 г. (л.10), в която е отразено, че жалбоподателят е с приключило производство по международна закрила в Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, като по подадените от същия молби за закрила има влязло в сила решение за отказ. Спрямо чужденеца на основание чл.41, т.1 ЗЧРБ е наложена ПАМ „Принудително отвеждане до границата” със заповед № 5392 ПАМ-7549/31.10.2015 г. на СДВР. Изпълнението на същата е отложено със Заповед за „ежеседмично явяване в структура на МВР по местопребиваване” № 5392 ПАМ-642/09.05.2017 г. на СДВР, като лицето следва да се явява в 06 РУ-СДВР и да живее на адрес [населено място] [улица], вх.В, ет.4, ап.21. За осигуреното жилище и за финансова издръжка има декларация от Е. В. Б., ЕГН: 79020473168. Във връзка с контрола по изпълнение на заповедта за „Ежеседмично явяване в структура на МВР по местопребиваване” служители на отдел „Миграция” - СДВР са установили, че лицето е напуснало декларираното жилище на [улица], вх.В, ет.4, ап.21, и в момента живее на адрес в [населено място], [улица], вх.Б, ет.2, ап.23. Чуждият гражданин многократно е предупреждаван, че следва да предприеме действия по узаконяването си в страната или да изпълни наложената му ПАМ по ЗЧРБ, както и че е необходимо да представи документи съгласно чл.72, ал.5 ППЗЧРБ за адреса, на който живее. На 15.10.2021 г. на чуждия гражданин е направено и писмено полицейско разпореждане в срок до 15.11.2021 г. да предприеме действия по узаконяването си в страната или да изпълни наложената му ПАМ по ЗЧРБ. Разпореждането е обжалвано пред АССГ, като жалбата срещу него е оставена без разглеждане с Определение № 8397 от 03.11.2021 г. по адм.дело № 10485/2021 г. На 24.11.2021 г. е проведен разговор с чужденеца, в който същия категорично е заявил, че не е направил постъпки по узаконяването си в страната, няма да напусне Република България по законоустановения ред и възнамерява да напусне страната нелегално в посока Германия, за което събирал пари, т.е. възнамерява да се укрие и да възпрепятства изпълнението на наложената му ПАМ по ЗЧРБ. Служители на отдел „Миграция“ – СДВР са установили, че чужденецът работи вечер (след 18.00 ч) без трудов договор и в нарушение на българското законодателство в заведение за бързо хранене „О.” на адрес в [населено място], [улица], като лицето също е потвърдило, че работи във въпросното заведение без трудов договор. Направени са справки в АИС - МВР, при което не са установени данни за нова адресна регистрация на лицето, заявление за пребиваване, подадена последваща молба международна закрила, нова виза или друго основание за законно пребиваване в Република България. Лицето няма документи за самоличност и категорично отказва да съдейства на служителите на дирекция „Миграция“ - МВР за изваждане на документ за задгранично пътуване с цел изпълнение наложената му ПАМ по ЗЧРБ, с което умишлено възпрепятства изпълнението ѝ.

Със Заповед № 5392 ПАМ-2907/07.12.2021 г. на Началник отдел "Миграция" в СДВР (л.9) е отменена Заповед № 5392ПАМ-642/09.05.2017 г. на Началник сектор "Миграция" в СДВР за „ежеседмично явяване в структура на МВР по

местопребиваване”.

От получено в дирекция „Миграция“ -МВР писмо № 176/19.07.2019 г. от посолството на И. в Република България (л.65) се установява, че то отрича принудителното връщане на техни граждани (т.е. отказва изваждането на документи за самоличност на техни граждани без тяхно съгласие), като ще разглежда молби за връщане на имигранти с иракски произход само ако има издадено съдебно решение, в което се посочва, че представляват заплаха за националната сигурност.

При тази фактическа обстановка е издадена обжалваната заповед, с която чужденецът е принудително настанен в СДВНЧ за срок до отпадане на пречките за изпълнение на наложената спрямо него ПАМ "принудително отвеждане на чужденец до границата на РБългария", със Заповед УРИ № 5392 ПАМ-7549/31.10.2015 г., издадена от ВПД Началник сектор "Миграция" в СДВР, но за не повече от 6 месеца, считано от датата на фактическото настаняване в СДВНЧ. Като мотив за настаняване на чужденеца в СДВНЧ административният орган е изтъкнал необходимостта от създаване на организация с цел връщането му в страната на произход.

В хода на съдебното производство към доказателствения материал по делото бяха приобщени следните писмени доказателства:

Справка от Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, от която се установява, че: С Решение № ДВР-2450/08.12.2015 г. на Решаващ орган от ДАБ е образувано производство за предоставяне на международна закрила в РБългария на чуждия гражданин. С Решение № 2815/12.05.2016 г. на Председателя на ДАБ при МС на чужденеца е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут. Решението е влязло в сила, тъй като чужденецът го е обжалвал и образуваното адм.дело № 5925/2016 г. на АССГ е прекратено с Определение № 4130 от 19.07.2016 г. С Решение № ОК-28/22.04.2019 г. на интервюиращ орган от ДАБ не е била допусната последваща молба за предоставяне на международна закрила на чуждия гражданин. Решението е влязло в сила, тъй като е обжалвано и с Решение № 4140 от 18.06.2019 г. по адм.дело № 5070/2019 г. на АССГ жалбата е отхвърлена.

Приеха се заверени преписи от съдебните актове по адм.дело № 5925/2016 г., № 1079/2017 г., № 5070/2019 г. и № 10485/2021 г. на АССГ.

Приеха се доказателства за начина на изпълнение на Заповед УРИ № 5392 ПАМ-642/09.05.2017 г., издадена от Началник сектор "Миграция" в СДВР, относно ежеседмично явяване на жалбоподателя в териториална структура на МВР - книга за удостоверяване явяванията на чужденеца.

Приеха се доказателствата, приложени към молбата на чужденеца да му бъде разрешено установяването на адрес в [населено място], [улица], вх.В, ет.4, ап.21 нотариален акт и трудов договор на Е. В. Б..

По делото жалбоподателят направи изявление по реда на чл.176 от ГПК, в което заяви, че е влязъл нелегално в България през 2015 г. Опитвал е да вземе статут от ДАБ и да живее нормално, бягал от страната си заради убийствата - опитвали са да убият него и брат му. За да излезе от СДВНЧ, гарант му е била неговата приятелка. Работел е дълго време, докато не е останал без документи. Иска да остане в България, разбира езика, има приятели, може да живее тук нормално и да работи. Нямам никакви престъпления, нито за кражба или нещо, което е незаконно. На приятелката си не е предлагал никакви облаги, тя доброволно е направила всичко това, без да й предлага нещо в замяна. Няма документ, с който да може да се ожени за нея. Напуснал е адресът на [улица] [жк], защото майката на приятелката му е претърпяла операция

на очите, а апартаментът е малък и не може да живеят тримата. Тогава се е преместил да живее първо в М., а после на [улица]. Докато са били отделно, около година, е имал връзка с нея. Когато е напуснал жилището, е отишъл в отдел „Миграция” и е попитал дали е задължително да смени гаранта, но оттам му казали, че няма проблем да остане така.

По делото беше разпитана като свидетел Е. В. Б., която живее на съпругески начала с жалбоподателя. Свидетелката сподели, че се е наложило жалбоподателят да напусне апартамент, в който са живели, тъй като майка ѝ е претърпяла операция на очите и понеже жилището е малко, не е имало как да живеят тримата. С жалбоподателя са се запознали в О. К., където са били в обща компания. Жалбоподателят не ѝ е предлагал пари или услуги, за да живее при нея. Свидетелката не знае той да е работил в заведение за хранене. Жалбоподателят иска да остане в България, иска да има официален документ за работа и да има семейство, със свидетелката планират да се оженят. Жалбоподателят има брат в България, с когото поддържат връзка. След като се е наложило жалбоподателят да напусне жилището, от „Миграция” са казали, че не е нужно да се подава нова молба или декларация. Жалбоподателят не е имал намерения да напусне страна, да се укрие и да се установи в друга държава.

При така установеното от фактическа страна Съдът достигна до следните правни изводи:

Обжалваната е издадена от компетентен орган, предвид представените доказателства за компетентността на издателя ѝ. Правното основание за издаването ѝ - чл.44, ал.6 ЗЧРБ, е съответно на заповедта на Директора на СДВР за оправомощаване издателя на заповедта. Издаването на обжалваната заповед е в обхвата на оправомощаването със Заповед № 513з-9426/06.12.2018 г. (л.30) и е допустимо съгласно чл.44, ал.1 ЗЧРБ. Направено е препращане към съображенията в докладна записка УРИ 5392р-3562/07.12.2021 г. на Началника на сектор „Противодействие на незаконната миграция“ при отдел „Миграция“ – СДВР, където наличието на опасност от укриване е аргументирано с обстоятелството, че чужденецът не е напуснал страната в рамките на предоставения му срок за доброволно напускане, с което ясно е показал, че няма да се съобрази с наложената му мярка. Така е дадена минимално необходимата конкретизация от фактическа страна защо жалбоподателят принудително следва да се настани в СДВНЧ и кой от алтернативните състави по чл.44, ал.6 ЗЧРБ се прилага – тази конкретизация се извлича пряко от съобразителната част на обжалваната заповед и косвено от докладната записка, към която тя препраща. Не е необходимо административният акт да съвпада по време с излагането на съображенията, заради които е постановен. Възможно е те да предхождат акта и да се съдържат в отделен документ, предварително съставен, за да го инициира. Щом се базира на такъв подготвителен материал, изготвен от помощен орган, формулираните в него мотиви следва да се смятат обосноваващи административния акт (ТР № 16/1975 г. на ОСГК на ВС).

Приложимата за случая разпоредба на чл.44, ал.6 ЗЧРБ, на която се е позовал издателят на заповедта, предвижда, в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена ПАМ по чл.39а, ал.1, т.2 и т.3, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, Председателят на Държавна агенция "Национална сигурност", директорите на главните дирекции "Национална полиция", "Гранична полиция" и "Борба с организираната престъпност", директорите на Столичната и

областните дирекции, Директорът на дирекция "Миграция", директорите на регионалните дирекции "Гранична полиция" на МВР или на оправомощени от тях длъжностни лица, могат да издадат заповед за принудително настаняване на чужденец в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на връщането.

По правната си природа принудителното настаняване в СДВНЧ представлява мярка по обезпечаване изпълнението на ПАМ - връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна. По тази причина задържането следва да се основава на обективна причина, свързана с опасност от възпрепятстване на извеждането, което се дължи изключително на поведението на адресата на ПАМ, и да се предприема, когато не са възможни други по-леки мерки. Целта, която преследва обезпечителната мярка, е да се организира и осигури изпълнението, когато съществува непосредствена опасност чужденецът да се укрие или да възпрепятства по друг начин изпълнението на наложената му ПАМ.

В случая е налице хипотезата на наложена принудителна административна мярка по чл.39а, ал.1, т.2 ЗЧРБ, предвид издадената Заповед УРИ 5392 ПАМ-7549/31.10.2015 г. за налагане на ПАМ "принудително отвеждане на чужденец до границата на РБългария", цитирана по-горе. Въпреки че понастоящем такава ПАМ не съществува в закона, към момента на издаване на заповедта законът е предвиждам налагането именно на такава ПАМ. Това разрешение на случая е станало наложително с оглед обстоятелството, че молбата на жалбоподателя за предоставяне на международна закрила е отхвърлена, като отказът е потвърден по съдебен ред.

За да приеме, че чуждеят гражданин ще възпрепятства изпълнението на заповедта, административният орган се е позовал на проведена беседа с чужденец, в който същият е заявил, че не е направил постъпки по узаконяването си в страната, няма да напусне Република България по законоустановения ред и възнамерява да напусне страната нелегално в посока Германия, за което събирал пари. Така органът е приел и намерение на лицето да се укрие.

По делото обаче с писмени доказателства е безспорно установено, че жалбоподателят през продължителен период от време е бил във взаимодействие с българските миграционни власти, като е изпълнявал наложената му обезпечителна мярка „ежеседмично явяване в структура на МВР по местопребиваване” и е полагал подписа си. При това положение не може да се приеме, че има опасност от осуетяване изпълнението на заповедта за принудително отвеждане до границата.

Чужденецът е променил адреса, на който пребивава, но от показанията на свидетелката Б. се установи, че е имало належаща причина за това, както и че обстоятелството е било известно на компетентните органи, като жалбоподателят е направил опит да представи промяната, но органите на дирекция „Миграция” са преценили, че не е необходимо. Следва да се приеме тезата на пълномощника на жалбоподателя, че във всички случаи е било възможно последният да бъде намерен и не се доказва действително да е налице опасност от укриване. Не са налице основания да се счита, че съществува възможност чужденецът с отказан бежански статут да се укрие и така да възпрепятства изпълнението на наложената му ПАМ.

Според § 1, т.4в от ДР на ЗЧРБ опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл.39а, т. 2 и 3, е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка.

Административният орган не е извършил преценката за необходимостта от принудителното настаняване на чуждия гражданин в СДВНЧ за постигането на легитимна цел - организиране на принудителното извеждане от РБългария. Мотиви в тази насока не са изложени в обжалваната заповед, а в придружаващата я докладна записка те са необосновани. Това е така, защото не се установи жалбоподателят да е заявявал нежелание да се снабди с документи за узаконяване на престоя си в РБългария, напротив – той изтъкна, че през цялото време се е стремил да получи статут от ДАБ или убежище от президента, да се снабди с документи за легален престой. От своя страна ответникът не ангажира свидетелски показания в подкрепа на тезата за заявено нежелание за узаконяване на престоя и планирано напускане на страната в посока Германия. Освен това жалбоподателят с достатъчна яснота заяви, че не няма намерение да се присъедини към брат си в Германия и с него не са правили планове за отпътуване за тази страна.

Съдът намира, че макар и на друга плоскост - преценка на молба за предоставяне на статут на дългосрочно пребиваване – законодателят е въвел критерии за преценка личното положение на чужд гражданин, които могат да намерят приложение и в настоящия случай: продължителност на пребиваване на чужденеца в Република България, възраст, здравословно състояние, семейно положение, социална интеграция, съществуващи връзки в страната или липсата на връзки с държавата по произход. Цялостното поведение на чужденеца (продължителен престой в РБългария, липса на извършени престъпления и противозаконни деяния, наемане на работа и желание за узаконяване процеса на полагане на труд, усвояване на българския език, връзки с брата на жалбоподателя в нашата страна, наличие на приятелска среда в България и емоционална връзка с планове да семейство, неподдържане на връзки с роднините си в И.), говорят за една сравнително добра интегрираност на чуждия гражданин в страната. При това положение не може да се приеме да издържана тезата на издателя на заповедта, че чуждият гражданин ще се укрие и възпрепятства изпълнението на заповедта за отвеждане до границата.

На следващо място Съдът съобрази, че в случая е наложено последващо настаняване на чужденеца в СДВНЧ. При последващото настаняване се изисква да има вероятност наложената ПАМ да бъде изпълнена в 6-месечен срок на задържането. От полученото в дирекция „Миграция“-МВР писмо от посолството на И. става ясно, че разглеждането на молби за връщане на имигранти с иракски произход ще става само ако със съдебно решение се установи, че те представляват заплахата за националната сигурност, както и ако желаят доброволно да се върнат в страната си на произход. В случая не се установява жалбоподателят да представлява заплахата за националната сигурност.

На следващо място Съдът намира, че в заповедта липсва обсъждане на възможността спрямо жалбоподателя да бъде приложена друга, по-лека мярка и доколко същата ще бъде ефективна и съразмерна с оглед конкретиката на случая. Такава преценка е дължима с оглед мотивираността на административния акт.

По силата на чл.44, ал.5 ЗЧРБ когато съществуват пречки чужденецът да напусне незабавно страната или да влезе в друга страна и няма насрочени действия за предстоящото му извеждане, органът, издал заповедта за налагане на принудителната административна мярка, или директорът на дирекция "Миграция" след преценка на индивидуалните обстоятелства и на опасността от укриване или на осуетяване на връщането по друг начин, разпореждат обезпечителни мерки: ежеседмично явяване в териториалната структура на МВР по местопребиваване; парична гаранция; временен залог на валиден паспорт или друг документ за пътуване в чужбина. Анализът на фактологията по делото сочи, че настоящият случай е точно такъв - съществуват пречки чужденецът да напусне незабавно страната, но няма насрочени действия за предстоящото му извеждане. Каза се по-горе, че дължимата преценка не е извършена, което прави заповедта немотивирана, а оттам и незаконосъобразна.

Съпоставката между нормата на чл.72а ППЗЧРБ и цитираната на чл.44, ал.5 ЗЧРБ налага извода, че ако в първия случай законодателят е предвидил компетентният орган да може да определи някоя от указаните обезпечителни мерки (пак след оценка на индивидуалните обстоятелства и при наличие на съответните предпоставки), то във втория случай компетентният орган **разпорежда** да бъдат изпълнени заедно или поотделно на някоя от предвидените в закона обезпечителни мерки.

От данните по делото не може да се изведе обосновано предположение, че лицето ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Административният орган не е мотивирал извода си за основателна вероятност за укриване на чужденеца, респ. за възпрепятстване на организацията и подготовката на извеждането или за затрудняване или осуетяване изпълнението на ПАМ.

Според чл.15, § 1 от Директива 2008/115/ЕО, освен ако в конкретния случай не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки, държавите-членки могат да задържат гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, само за да се подготви връщането и/или да се извърши процеса на извеждане. В разпоредбата е предвидено също, че всяко едно задържане е за възможно най-кратък срок и продължава единствено по време на процедурите по извеждане и при надлежно изпълнение на тези процедури. Наложена мярка за административна принуда с процесната заповед не е в съответствие с посочената разпоредба, тъй като доказателствата по делото сочат, че органът не е предприел незабавни действия за проверка самоличността на жалбоподателя и данни за пребиваването му в страната.

Принудителното настаняване в СДВНЧ засяга основни и гарантирани човешки права на жалбоподателя и административният орган е бил длъжен да изследва приложимостта на по-благоприятни за лицето мерки, ако и по този начин се постига целта на закона. В случая предвид обстоятелствата по делото – наличие на адрес в страната, задоволително имуществено състояние, както и поведението на жалбоподателя и липсата на опасност да се укрие, е съществувала възможността по чл.44, ал.5 ЗЧРБ със заповед да задължи чужденеца да се явява ежеседмично в териториалната структура на МВР по местопребиваването му, по ред, определен в правилника за прилагане на закона.

Жалбоподателят е гражданин на трета страна според чл.3, т.1 от Директива 2008/115 – няма гражданство на ЕС по чл.20, ал.1 от Договора за ЕС и не се ползва от общностното право на движение по чл.2, т.5 от Кодекса на шенгенските граници по Регламент (ЕО) № 562/2006 на Европейския парламент и Съвета от 15 март 2006 г.

Правно основание за прилагане на мярката, съгласно чл.15, ал.1 от Директива 2008/115 е наличие от опасност от укриване или избягване/възпрепятстване на подготовката за връщане или на процеса по извеждане. Директива 2008/115 определя общите стандарти и процедури, които се прилагат в държавите членки по отношение на връщането на граждани на трети страни, които са в незаконен престой. Националното законодателство не би следвало да регламентира предпоставки, които не съответстват на установеното в чл.15 от директивата. Ако националното законодателство е в отклонение от установеното в чл.15, ал.1 от същата директива, националният съдия е длъжен да приложи тази разпоредба. С оглед на това единствените законни основания, при наличието на които е допустимо едно лице, по отношение на което е налице процедура за връщане или извеждане да бъде принудително настанено в СДВНЧ са тези, посочени в чл.15, ал.1 от Директива 2008/115.

В случая органът се позовавал на една от двете предпоставки, визириани в законовия текст - опасност лицето да се укрие. Националното законодателство - § 1, т. 4в ЗЧРБ, дава легална дефиниция на понятието "опасност да се укрие". Законодателят, без да е направил лимитативно изброяване, е посочил примерни факти и обстоятелства, които във всеки един конкретен случай, с оглед на доказателствата, могат да формират обосновано предположение, че по отношение на гражданина на третата страна е налице опасност от укриване. „Опасност от укриване" по смисъла на член 3 пар.7 от Директивата е наличието в конкретен случай на

основания, които са породени от обективни критерии, определени в законодателството, да се смята, че гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, може да се укрие. Част от фактите, които националният законодател е посочил като релевантни при преценката на опасността от укриване, са обстоятелството, че лицето не може да бъде намерено на обявения от него адрес на пребиваване, наличие на предходни нарушения на обществения ред, на предходни осъждания на лицето, независимо от реабилитацията, не е напуснало страната в рамките на предоставения му срок за доброволно напускане, ясно е показало, че няма да се съобрази с наложената му мярка, притежава подправени документи или няма никакви документи, представило е невярна информация, вече се е укривало, не е спазило забрана за влизане и други.

Ответникът се е позовал на факта, че Д. Г. А. не е напуснал страната в рамките на предоставения му срок за доброволно напускане. Но Заповед № УРИ 5392 ПАМ 7549/31.10.2015 г., с която спрямо жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка „принудително отвеждане до границата на Република България“ не съдържа срок за нейното доброволно изпълнение по чл.39б, ал.1 ЗЧРБ. Ответникът не навежда по преписката и не сочи доказателства спрямо оспорвания да е произнесен друг акт, съдържащ разпореждане относно срок за доброволно напускане на страната. Поради това фактическото основание, с което административният орган е обусловил извода си за наличие на опасност от укриване, е недоказано, а това е в негова тежест по чл.170, ал.1 АПК.

Според чл.6 АПК административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Когато с административния акт се засягат права или се създават задължения за граждани или за организации, прилагат се онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин се постига целта на закона. От две или повече законосъобразни възможности органът е длъжен да избере тази възможност, която е осъществима най-икономично и е най-благоприятна за държавата и обществото. Административният орган неправилно е приложил цитираните норми на АПК и ЗЧРБ, което е основание за отмяна на оспорваната заповед. С оглед на това жалбата следва да се приеме за основателна и като такава да бъде уважена. Делото следва да се върне като преписка на издателя на заповедта, който следва да обсъди и прецени и други възможности, което не засягат в толкова голяма степен правото на чужденеца на свободно придвижване и правото му на свобода.

Така мотивиран и на основание чл.172 АПК, Административен съд-София град,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Д. Г. А., гражданин на И., [дата на раждане], ЛНЧ [ЕГН], издадената срещу него Заповед УРИ № 5392 ПАМ-2906/07.12.2021 г. на Началник отдел "Миграция" в СДВР, с която чужденецът е принудително настанен в СДВНЧ за срок до отпадане на пречките за изпълнение на наложената спрямо него принудителна административна мярка "принудително отвеждане на чужденец до границата на Р България", със Заповед УРИ № 5392 ПАМ-7549/31.10.2015 г., издадена от ВПД Началник сектор "Миграция" в СДВР, но за не повече от 6 месеца, считано от датата на фактическото настаняване в СДВНЧ.

ВРЪЩА делото като преписка на Началник отдел "Миграция" в СДВР за изпълнение на указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени в мотивната част на настоящото решение.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването ме на страните.

СЪДИЯ: